

Beste vrienden van vrede,

Graag deel ik de volgende overweging met jullie:

Eén ding is: vrede hebben met/in jezelf

Een ander ding is: vrede willen in de wereld....

Bij mij speelt dan: Hoe betrokken ben ik eigenlijk bij "de wereld"? Hoeveel geef ik werkelijk om de Aarde, met haar miljarden bewoners? En gaat bemoeienis met wereldse zaken niet ten koste van mijn innerlijke vrede? De noden in de wereld zijn hoog en voor ik het weet zit ik tot over mijn oren in het "werk voor de vrede". Mijn filosofie is altijd geweest: breng jezelf tot innerlijke vrede, dan komt de uitwerking op het collectief bewustzijn vanzelf....

Maar nu ben ik aan het twijfelen gebracht door een lezing van Craig Hamilton, getiteld: "Het bewustworden van de impuls tot evolutie" en hij stelt dat de tijd voorbij is van alleen maar werken aan de bevrijding van onze oude patronen; van slechts streven naar onze persoonlijke verlichting....

Hij zegt:

- word je bewust van je rol in de evolutie van het (collectieve) bewustzijn zelf!
- word je bewust van je rol in de evolutie van de menselijke natuur
- word je bewust van de evolutie van God...*)

Met andere woorden: ontwaak aan je "plicht" om te evolueren! Geef het beste van jezelf, houd niets terug. Ons handelen heeft ongelooflijk veel impact op de wereld om ons heen. Ons leven is niet het onze! We zijn onderling volkomen afhankelijk. We beïnvloeden de mensen om ons heen ófwel door onze kleinheid, ons gezeur, onze zorgjes en ons klagen, ófwel door onze grootmoedigheid, onze goedgeefsheid, onze gratie, onze liefdevolle aandacht.

Maar: hoe diep zijn we ervan doordrongen, dat evolutie niet een proces buiten ons om is, maar dat de evolutie ons nodig heeft...?! Dat we evolutie kunnen stimuleren of tegenhouden...?! Dat wij zozegd de handen en voeten van God zijn...?!

God is het *scheppende principe* en (Z)Hij werkt door ons. Wij dienen de evolutie door Zijn/Haar Wil te doen. Wij geven God een stem, door in Zijn/Haar Geest te spreken. Dus: wordt het niet de hoogste tijd om onze kleine agenda te laten voor wat zij is, en om ons af te stemmen op God's agenda, namelijk: het perfectioneren van Zijn/Haar schepping? Verhef je dus boven de patronen van het verleden. Richt je op het

transcendente Zelf, met Zijn oneindige mogelijkheden, ga voorbij aan de beperkingen van het Ego.

Op deze manier word je zelf de impuls tot evolutie. En het Leven vraagt van ieder van ons om deze evolutiekracht te worden, de medeschepper in het Goddelijk evolutieproces. Hierin zullen we de meest diepe zin en betekenis vinden van ons leven.

Aldus Graig Hamilton...

*)lees voor "God", zo je wilt: Kosmos, Het Al, Natuur, of wat je ook beter bevalt.

Dank je wel voor je geduldige aandacht.

~ Vrede hebben met jezelf is géén statische toestand: het is een voortdurend "Ja" zeggen tegen elke situatie waarin je komt te verkeren ~

Een hartegroet,

Frans

Frans Huigsloot

E-mailadres(sen):

heremiet.huigsloot@gmail.com